

Fény sugarár

Evangeliumi hitébresztő és hímélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Farkas Mária diakonissza főnöknő. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Hív a harang szava! Hív, hogy szállj magadba és csendesedjél el a te Istened előtt. Ameddig a harangszó zúg, nem mentegetheted magad, hogy sohasem hallottad az Isten hívását. Mert a harangszó hangosan hív, hívása behatol a füledbe, a szívedbe, akár akarod, akár nem akarod.

Kiáltó, fáradhatatlanul kiáltó szó: „Föld, föld, föld, halld meg az Úrnak szavát!”

Az Úrnak szavát?

Az Úrnak szavát, aki teremtette az eget és a földet.

Az Úrnak szavát, aki követelően áll meg előttünk: Szeresd a te Uradat, Istenedet mindenekfelett és felebarátodat, mint magadat! Ne legyenek néked idegen Isteneid énelőttem!

Az Úrnak szavát, aki kinyilatkoztatja a titkot, hogyan lehet a bűnös Isten gyermekévé:

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!

Hallod, hogy hívnak a harangok?

Terméketlen szántóföld.

Künn jártam a határban. Csodálkozva láttam, hogy milyen sok jó termő föld hever parlagon, tövis és gaz verte fel. De láttam másféle szántóföldeket is kalászbába szökő búzával. Szorgalmas, vezető munkágyümölcse ez.

Eszembe jutott az, amit évezredekkel ezelőtt egy bölcs férfiú mondott: »A rest embernek mezejénél elmenék, és imé, mindenütt felverte a tövis, és színét elfedte a gyom; és kögyepüje elromlott vala.« (Péld. 24:30, 31.)

Magamra vonatkoztatom a tanulságot. A terméketlen szántóföld az én szívem és a te szíved, testvérem. Nem fordítottunk gondot arra, hogy ez a szántóföld gyümölcsöt teremjen. Rosszul munkáltuk a földet, vagy egyáltalán nem törődtünk vele. A körülhatároló kőkerítés is régen bedőlt, elromlott már, nagy hézagok látszóttak rajta. Nem vetjük komolyan.

Ez a kőkerítés Isten törvénye, Isten parancsolatai. A kőfalt alkotó kövek egyikén ez áll: »A hetedik napot megszenteljed.« Nagy hézag, nagy rés a kerítésen; félretettük ezt a követ. S ha egy követ kimozdítunk a helyéből, meglazul a másik és a harmadik.

A szív szántóföldjét fölveri a gaz és a gyom. Óh, milyen gyorsan nő. Hamarosan tapasztalni fogod, hogy százszorosan gyümölcsöt terem. Irigység, széthúzás, magakeresés s a bűnnek százféle gyomja búrjándzik lelkedben. Nem vigyáztál, nem tépted ki az első mérges gyökeret.

Nemhiába hasonlítja Igénk a bűnt tövishez és gyomhoz. A bűn tövisre szúr és mardos. Megrontja az Istennel és emberrel való közösséget.

Rá ismersz-e szíved szántóföld-

jére, testvérem? Akarod-e, hogy jó gyümölcsöt teremjen? Alapos munkát kell végezned, amíg ez az olyan régen parlagon heverő s csak tövist és gazt termő föld az örökkévalóság számára hasznos gyümölcsöt teremhet. Nem ér az semmit, ha a föld felszínén látzó gyomot szakgatod ki. A gyökérig kell menned. Engedd, hogy Isten mélyen szántsza fel lelkiismereted.

A szántás után vetés következik. Fontos, hogy a mélyen szántott földbe jó mag kerülhessen. Az Isten szeretetéről, irgalmáról, a megváltás nagy tényéről szóló Ige az a jó mag, amely által lelkünk Isten előtt értékes gyümölcsöket teremhet. Napról-napra fogadjuk be az Igét tiszta és jó szívvel. Hallgassuk meg Istent. De ne legyünk feledékeny hallgatók.

Sokan gondolják, hogy nincs idejük arra, hogy szívük szántóföldjével törődjenek. Nincs idő Ige olvasásra, imádságra, templomba járásra. Nem csodálkozhatnak, ha majd elmúlik a nyár, eljő az ősz és — nem lesz aratás.

Egyedül Jézus!

Életem, Jézus egyedül Te töltsd be és mindent, mindent adj meg énnekem, mi lelkem Hozzád vonja, Hozzád kösse. Tekinteted kísérjen szüntelen.

Ha nem mint győztes járulhatok Hozzád, a vereségem mégis elviszem, jól tudom én, aláhajol sebemhez a Te irgalmad, szánva szelíden.

Örömöm hálás, ujjongó dalával Uram, eléd, ha nem siethetek, elsírhatom a bánatomat Néked keresve biztató tekinteted.

Bűnnel borított arcom fölemelni nagy tisztaságodhoz, ha nem tudom, dabolulhatok a lábaidhoz ötékesen és szegényen, Jézusom.

v

Kurki Suonis után T. E. d. p-t.

Mibe kerül?

»Az én vallásom egész évben tíz fillérbe se kerül« — mondta egyszer valaki. »Akkor olyan is a vallása, hogy tíz fillért se ér meg« — hangzott a felelet.

Krisztus más árat szabott. Isten más árat követel.

»Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és minden erődből.« Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: »Szeresd felebarátodat, mint magadat.«

Nem, az Úr Jézus Krisztus Istene nem örökké jóságosan mosolygó aggastyán. A parancsoló akarat Istene Ő. Krisztus világosan és hangsúlyozottan hirdeti: »Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.«

Mik lesznek majd az ítéletkor a bizonyítékai annak, hogy keresztyének voltunk? Semmi úgy nem gátolja ma Krisztus evangéliumának az előretörését, mint az, hogy kevés »az erőnek megmutatása«.

Dorét, a külföldi rajzoló megállították egy külföldi városkában, hogy mutassa fel az útlevelét. Nem volt nála, bekísérték hát a városházára.

»Szabad a nevét, uram?« — kérdezte a polgármester.

»Doré Gusztáv, rajzoló.«

»Tudja igazolni?«

»Nincs itt az útlevelem; de adjon néhány percet« — felelt a művész. Odalépett az ablakhoz s lerajzolta a piacteret, háttérben a templommal. A polgármester a kép láttára udvarias meghajlással csak ennyit mondott: »Nem kértelkedem többé, uram. Igazán ki-

tűnő bizonyíték.«

Legyen ez nekünk példázat. Látják-e az életünkön, hogy keresztyének vagyunk? Kell, hogy lássák, hisz a mi Urunk útmutatásai oly komolyak: »Legyetek irgalmasok! Ne ítéljete! Bocsássatok meg! Szeressetek! Adjatok!«

Tudják rólad a többiek, hogy té komolyan veszed a te Uradnak ezeket a parancsait? Hol a »Léleknek és erőnek megmutatása? Forog-e a talentum, amelyet a Király szolgájára bízott? Hol vannak a Krisztusban való új élet gyümölcsei?

Olyan komoly kérdések ezek, hogy nem mehetsz mellettük felelőtlenül tovább. Meg kell állanod — kegyelemért kiáltva a kegyelem Isténéhez, hogy a te Krisztusban való életed az Ő kegyelmének mindenki előtt jól olvasható ajánlólevele lehessen!

A példa ereje.

Fiatal lelkész gondosan elkészítette beszédét: tele volt az értékes gondolatokkal, idézetekkel... igazán jeles beszéd volt, maga is érezte. S istentisztelet után rögtön oda is ment hozzá egy tekintélyes úr azzal, hogy keresztyén szeretne lenni.

A lelkész boldogan jegyezte fel a férfi nevét, címét és megkérdezte, a prédikáció melyik része bírta erre a gyors elhatározásra.

Az idegen úr zavarba jött.

»Kérem, a prédikáció — sajnos — nem sokat fogtam fel belőle, nagyon fáradt voltam. Nem, ezt az elhatározást a gépkocsi-vezetőmnek köszönhetem. Az tartozik ehhez a gyülekezethez, komoly keresztyén. Bevallom, sokszor kinevettem régebben érte, de most már — inkább magam is olyan szeretnék lenni, mint ő.«

Min fordul meg?

Sokan odatartják Isten kegyelme elé a markukat, de nem a szívüket. Néha még a hitéletben is így van: azért kevés a hála, a boldogság, a dicséret.

Szorgalmas gazda ballagott ki a földek felé. Olyan szorgalmas volt, hogy még vasárnap se pihenhetett a keze. »Nem fut el az a templom, a pap meg tud prédikálni nélkülem is.« »Jövő vasárnap lesz az aratási hálaünnep« — újságolta a kislia. »Idén nincs mér' hálálkodni« — mordult rá. »Dolgoztam, mint még soha s mind nem használt semmit. Amit hozott a termés, elvitte az adó, a munkások fizetsége. A bért is meg kell még fizetni. Honnan kerítem elő. A burgonya hozott volna még, de mert favaly anynyira nem kellett, most feleannyit ültettem. Szép hálaünnep az ideik!«

Megy ki a földek felé. Mellé szegődik a szomszéd. »No, az idén nem lesz nehéz aratási hálanapot ülni!« »Mit beszélsz, amikor adóra dolgoztunk csak teljes eszten-dőben.«

»Nekem sok köszönni valóm van« — erősködött a szomszéd. »Szenakaszálásra szép napos időt kaptunk, sikerült az aratás, szárazon takarítottunk be mindent.«

»Mért, hogy én a rossz oldalát látom mindennek, te pedig a jót?« — gondolkozott el a hálátlan gazda.

Egy másik gazdáról beszélük, hogy bevetette a legjobb magvakkal a földjét, jól meg is trágyázta, jól meg is forgatta: »Ugy, földcském, most hibázz, ha tudsz.« De megkésétt a napmeleg, megkésétt az eső, csak a gaz burjánzott: hiányzott az áldás, hibázott a föld. Isten áldásán fordul meg minden. Ez igaz marad mindörökre.

„Semmi dolgot ne tégy azon.”

Élt valahol egy sokgyerekes csizmadia. Műhelyében sohase volt vasárnap. Ünnepnep is, hétköznap is egyformán kopácsolt ott a kalapács. De felkereste a lelkipásztor a csizmadiát s intette, hogy szentelje meg az ünnepnepot. A csizmadiának sok volt a kifogása: a mai nehéz idők! A sürgős munka! A nagy család!

Megkérdezte hát a lelkipásztor, mennyit is keres egy vasárnap. A csizmadia megmondta. »Jó« — hangzott a felelet — »csukja csak be vasárnap a műhelyt és jöjjön el a templomba. A napi keresményt majd megadom.«

Vasárnap ott ült a csizmadia a templomban, hétfőn elment a felesége az ígért pénzért. Meg is kapta. Így tartott néhány hétig.

De aztán egy vasárnap ott ült a csizmadia a templomban és nem ment el az asszony a pénzért. A lelkipásztor fölkereste. Hanem volt is min csodálkozni! Hova lett a piszok, a rendetlenség? Az asztalon nyitva feküdt az ősi Biblia.

S amikor a lelkipásztor megkérdezte, miért nem ment el a pénzért az asszony, a csizmadia megindultan felelt: »Különös dolgok történtek ám velünk! Már az első prédikáció után hamarosan éreztük, hogy a mi életünknek meg kell változnia. Elkezdttük olvasni Isten Igéjét. S aztán csakugyan másképp is lett minden. A szívünk is más lett. Még a munkánkhoz is jobb kedvvel, több Istenbe vetett bizalommal fogtunk. S ahogy összeszámoljuk a heti keresetünket, látjuk ám, hogy jóval több mint azelőtt, amikor vasárnap is dolgoztunk. Hát ezért nem tudunk most már elmenni a pénzért.«

Veszedelmes madarak.

Öreg krónika meséli: Templomban indult egy istenfélő házaspár, s egyszerre csak lépéseket hallott a háta mögött. Megfordultak és egy sötétkülsejű férfival találták szemben magukat. Kalitka volt nála s a kalitka teli fekete madarakkal. A kísértő volt.

»Hova mégy?« — kérdezték ijedten.

»A templomba.«

»De hát mi keresni valód a templomban?«

»Sokkal fontosabb mint nektek.«

»Ugyan mi?«

»Üzleti titkaimba vág, de mivel ma jókedvemben vagyok, elárulom mit keresek ott: Ezeket a kis madarakat kell széteregetnem, hogy elkapkodják az Ige szét-hintett magvait. A templombajárók gondolatait kell a prédikációtól elfordítanom.

Ott ül a kereskedő. Röpítek hozzá egy madárkát. Rögtön a másik kereskedőre pillant, aki néhány paddal előtte ül: »Ez itt, a templomban? Előbb megcsalja a vevőit, aztán eljön ide kegyeskedni.« Áhítatos leánykák ülnek amott. Két madárkám odaszáll s ők rögtön észreveszik a barátnőjükön az új ruhát, divatos kalapot. Milyen feltűnően öltözik még a templomban is! Öreg, beteges asszonyhoz repül a negyedik madaram s bebecsipogja a fülébe: Huzat van! — Azonnal vége az áhítatnak. Szót se hall már a prédikációból. Aggódva izeg-mozog, helyet változtat, nézegeti a templom ablakait s alig várja, hogy az istentiszteletnek vége legyen! Látjátok, így érem el a madarammal, hogy ne figyeljenek Isten Igéjére.«

Ezerszer ismétlődő történet. Testvérem, óvakodj ezektől a fekete madaraktól, ha Isten házában ülsz!

Hány vasárnapod volt életedben?

Némelyikünk talán sohase gondolt még arra, hány vasárnapot ünnepelt már életében. Minden hét vasárnapkal kezdődik, így hét éves korunkban már egy esztendőnyi vasárnapra tekinthetünk vissza. 35 éves korunkban már öt évet tesznek ki életünkben a vasárnapok. A 70 éves ember tíz évre terjedő vasárnapot élt már végig.

De vajjon mire fordítottuk a gyeelemnek ezeket a napjait? Hány vasárnap sorakozik majd keserű váddal az utolsó napon, hogy életünk hetedrészét nem használtuk ki buzgóbban, hűségesebben magunk és mások üdve érdekében.

Prédikálásunk központja.

Hátsópomeránia régi fővárosában, Stargardban, emelkedik a hatalmas Mária-templom. A szószékkel szemben nagy feszület függ az egyik pilléren. Ha az Ige hirdetője a szószéken áll, arcát szakadatlanul e felé a szentséges Krisztus-szobor felé kell fordítania, akkor jól hallják az egész nagy templomban a szavát; de amint elfordul a keresztől, hangja elvész az óriás csarnokban. Egy átutazó erre a következő szép megjegyzést tette: Tulajdonképen minden templomban így van. Ha az igehirdető szüntelen az Úr Jézus Krisztust tartja szem előtt, akkor jelenthet a szava áldást. De ha elfordul a megfeszített Úrtól, elveszett az egész prédikáció.

— KÜLMISSZIÓ. —

Kedvezőtlen hírek Kínából.

Hunani testvéreink úgy látták, hogy pillanatnyilag kedvezőbbé vált a helyzet s hogy kissé fellélegezhetnek, nemsokára azonban újabb rossz hír érkezett. Becker misszionárius azt sürgönyözte Chihkiangból, hogy árvaházaink bombatámadás alkalmával súlyosan megrongálódtak. Légiposta útján érkezett levelében a chihkian-gi katasztrófára vonatkozóan ázt írja: »Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vesszöd és botod, azok vigasztalnak engem.

Április 21-én 18 bombavetőrepülőgép jelent meg a város fölött és igen nagy károkat okozott. Árvaházunkat 8 bombatalálat érte, aminek következtében az összes felszerelési tárgyak, varró- kötőgépek, szövőszékek, asztalok, székek, szekrények, harmóniumok és minden egyéb teljesen tönkrement. Az anyagi kár tízezreket jelent. 130 árva gyermek tanítóikkal együtt hajléktalanul maradt, s kénytelenek voltak az éjszakát a tehénistálló fölötti nyitott pajtában tölteni. Kertünkben és földünkön is nagy gödrök jelzik a pusztulást. A leányiskola egy része beomlott. Még néhány napi megfeszített munka után is minden a teljes pusztulás képét mutatja. Gyújtóbombák következtében néhány helyen tűz támadt, amit csak nagy fáradság után sikerült eloltani.

A kápolnát a gépfegyvertűz erősen megrongálta. Isten azonban a mi életünket csodálatosan megőrizte, pedig a légnomás és robbanások ereje olyan nagy volt,

hogy csaknem mindnyájunkat, akik a fedezékben tartózkodtunk, a földre sujtott. Kis leányaink hangosan kiáltottak félelmükben. Egy schanghai tanítónő, ki nem akart a fedezékbe jönni, életét vesztette.

A város nagy része már csak romhalmaz. Eddig 900 halottat és 600 sebesültet olvastak. A mi keresztyéneink közül 7 pusztult el, azonban igen sok sebesült van köztük. A lakosság annyira megremült, hogy ezrével hagyták el a várost.

És dacára ennek a rettenetes élménynek, az Úr csodálatos békességet adott a szíveinkbe. 28 év alatt építettük ezt a nagy álmást és néhány óra alatt semmivé lett. Mégis olyan mellékesé vált minden. Hiszen munkánk nem az épületek felállításában áll, hanem emberi lelkeknek az Úr Jézushoz való vezetésében. Hiszen Krisztus gyülekezete nem a külső látszat, hanem a hívők benső élete és összeköttetése az Úrral. Ezt pedig semmi sem rombolhatja szét.

Minden együttérzésért és imádságért köszönetet mondunk; bizonyára ez is hozzájárult ahhoz, hogy életben maradtunk. Továbbra is ezt kérjük számunkra, tudva azt, hogy »akik Istent szeretik, minden javukra van«.

Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! Kívánkozik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornácai után; szívem és testem ujjonganak az élő Isten felé. A veréb is talál házat, és a jecske is fészket magának, ahová fiait helyezhesse, — a te oltárídnál, oh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem! Boldogok, akik lakoznak a te házádban; dicsérhetnek téged szüntelen!

Zsolt. 84:2—5.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Júl. 1. Gal. 3:23—29. És. 65:17—19. 24. 25. 1. Mózes 22:1—19. Ábrahám engedelmessége nemcsak azt jelentette, hogy a fiát adta oda Istennek, hanem ezzel az áldozattal Isten nagy ígéretének a további beteljesedése is teljesen sötétté vált volna. És ő mégis kész volt az engedelmességre. Semmit nem okoskodott, semmit nem kétkelkedett. És éppen akkor, amikor leg-sötétebbnek látszott minden, akkor nyitja meg az Úr a kivezető utat és akkor újítja meg a drága ígéretet.

Júl. 2. Luk. 6:36—42. Róma 8:18—27. Máté 5:13—16. Csel. 4:1—12. Gal. 1:1—10. Pál apostol, amikor a rája bízott Evangéliomot hirdeti, nem keresi az emberek tetszését, hanem egyedül az Úr Jézusét. Emberek kedvéért nem változtat semmit azon az üzeneten, amit kapott, és kész megmondani még akkor is ha amiatt talán ellene fordulnak az emberek. Egyedül Krisztusnak akar szolgálni. Vajjon mi is ilyen pontosan ragaszkodunk-e ahhoz, amit az Úr reánk bízott? Nem tekintünk-e az emberek tetszésére? Készek vagyunk-e engedelmeskedni az Úrnak akkor is, ha az az embereknek nem tetszik?

Júl. 3. Gal. 4:1—7. Zsolt. 85. Gal. 1:11—24. Mikor a damaszkuszi úton Saulból Pál lett, akkor az Úr egyszerre megvilágosította előtte Magát. Megértette, meglátta az Urat és ebben a világitásban azt is, hogy eddigi élete is előkészítése volt az Úr megismerésének. Minden beleillik az Úr csodálatos tervébe. (v. 15.) Eddig nem ismerte az Urat, azért ellensége volt, de amint megismerte azonnal »nem tanácskozik testtel és vérrel«, nem hallgat az énjének, sem embereknek tanácsára, hanem megy, amerre az Úr indítja őt.

Júl. 4. Gal. 4:8—18. V. Mózes 16:1—17. Gal. 2:1—10. Megtudjuk ebből a részből, hogy az apostolok összegyűltek és közösen megbeszélték, mit kell tenniük az emberi lelkek megmentésére, hogy együttesen jobban felismerjék az Úrnak az utasítását mind egyikük számára, azután kölcsönös megbeszéléssel megosztották a munkán. Az Úr ma is azt bízza a munkásaira, hogy összefogva, kölcsönös megértéssel munkálkodjanak, ha különböző munkahelyeken is, a lelkek megmentéséért.

Júl. 5. Gal. 4:19—31. V. Mózes 18:

9—19. Gal. 2:11—21. Ha valaki a törvény cselekedeteiből akar megigazulni, az eltörli a kegyelmet, kissébbé teszi Krisztus váltáságmunkáját, vagy éppen egészen hiábavalóvá. De »a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem«. Ne igekezünk mi sem törvényeskedő, kicsinyes, külsőséges módon megszabadulni a lelkiismeret vádjától, hanem adjuk magunkat egészen a halálba, hogy a Krisztus élhessen bennünk, aki mivel annyira szeretett minket, egészen megújítja a mi életünket és képes tesz az új életre.

Júl. 6. Gal. 5:1—12. V. Móz. 30. Gal. 3:1—6. A galátziabeliek megnyerték a Szentlelket már azáltal, hogy Jézus Krisztus szenvedése, keresztrefeszítése állíttatott a szemek elé. Ma is ez az út a Szentlélek ajándékához: meglátása annak, hogy Krisztus érettem halt meg, igazi bűnbánat és Krisztus érdemébe kapaszkodó hit. A Szentlelket Isten nem emberi erőlködésünk jutalmaként közli velünk. A hívő nyerheti el kitartó imádság és könyörgés által.

Júl. 7. Gal. 5:13—24. V. Móz. 32:45—52. Gal. 3:7—14. Ha a bűnös ember Isten ígéretét, Isten szavát igaznak tartja, ha bízik benne, akkor Isten ezért a hitéért az embert igaznak nyilvánítja, úgy tekint, mintha soha nem vétkezett volna. Ábrahám előtt nem volt más út, mint Isten ígéretéhez tartani magát. Isten kegyelmi ajándéka a bűnbocsánat, az istenfiúság is csak úgy lesz a hívő osztályrészévé, ha eltekint az emberi lehetőségektől: a saját cselekedeteitől, nem nyugtatja meg magát képzelt érdemeivel, hanem egyedül a hitre támaszkodik. Minél inkább elvétegetik a földi támasz, annál erősebb, annál nagyobb lesz a hit.

Júl. 8. Gal. 5:25—6, 10. Jer. Sir. 3:22—32. Gal. 3:23—29. Az Evangéliom több a törvénytől. A törvény Mózes által egy ember által közvetve adatott, az Evangéliomban maga Isten beszél hozzánk. A törvényt lehet saját erőnkkel hirdetni, de életre segíteni bűntudat, bűnbánat által csak Isten Lelke cselekedheti meg. Az, aki magát nem tartja bűnösnek, nem keresi a Megváltót. Ha még te is azokhoz tartozol, akiknek nincs Megváltóra szükségük, menj Golgotára. Merészség-e bűnbocsánat, megtérés nélkül az elé az Isten elé lépni, Aki itt a Golgotán

Szent Fiával itatta ki haragjának po-
harát? Az az önmagát feláldozó szer-
etetet nem mutatja-e meg néked bűnös.
önző szíved?

Júl. 9. Luk. 5:1—11. I. Pét. 3:8—15. Luk. 9:18—26. Csel. 5:34—42. Gal. 4:1—7. Az Úr ma is emberhalászokat keres. Embereket, akiket önmaguk szemében is már semmivé tehetett. Az Úr megkeresi az ő eszközeit, meg-
alazza őket s csak azután küldheti el dicső munkájába. Ahol a bűn vize a legmélyebb s emberi számítás szerint legkevésbé a remény, Isten szerint az a hely az, ahol igazán eredményt érhetünk el.

Júl. 10. Gal. 6:11—18. Zsolt. 86. Gal. 4:8—20. Pál apostol gyenge, erőtelen, beteg állapotban is hirdette az Evan-
géliomot. Gyengeségében Krisztus ereje dicsőült meg benne. — Az újjászületés fájdalommal jár. Sok könnyörgés, köny-
hullatás előzi meg. A szenvedés célja: Krisztus képének kiábrázolódása az életünkben.

Júl. 11. I. Ján. 1:1—4. V. Móz. 34. Gal. 5:1—12. Isten Igéje élesen elha-
tárolja a törvénytől való üdvözülést a kegyelemből való megigazulástól. Aki a törvényre hivatkozik, az köteles megtartani azt az utolsó pontocskáig. Am a kegyelemből való megigazulás azért lett a mienk, mert képtelenek vagyunk a törvény teljes betartására. Jó annak, aki teljes hittel hiszi, hogy Isten szeretete megbocsátotta bűneit és a kegyelem által várja az üdvösséget. De jai annak, aki a kegyelem által való üdvösséget a törvényt valamely pontjához való ragaszkodással feles-
legessé teszi, mintha azért, vagy az által fogadná őt Isten az üdvösségbe. Ez az állapot csak lelki göggra vezet s ez az eibukás.

Júl. 12. I. János 1:5—2:2. Ámós 1:1, 2:4—16. Gal. 5:13—25. A tör-
vényhez való ragaszkodás külső vál-
lásokra juttat. Emellett azonban a lélek még alszik s a test uralkodik. Mert megnyugszik azon, amit a saját véleménye szerint jól csinál. A Lélek azonban, ahol munkálkodhat, új életet hozza eleven összeköttetésben az Úrral s ezáltal felszabadítja a bűn kötelekei alól. Csak a lelki ember juthat el az üdvösségre. (Ján. 3:5.)

Júl. 13. I. Ján. 2:3—11. Ámós 3:1—10. Gal. 5:26—6:10. A lelki ember jellemző vonásai közé tartozik az alázatosság s ennek egyik megnyilatkozása, hogy nem ítélkezve emlékezik meg a mások bűnéről, nyomorúságáról, hanem szeretettel, tudva, hogy a kísértés őt is körülveszi és csak az Úr kegyelme által állhat meg. Azért vigyázásra int Isten Lelke, hogy a Lélek szer-
int való életet keressük. Csak-
is a Lélek által való élet képes a mások baját meglátni és a bajban levőn segíteni, akár belső, akár külső (anyagi) segítségről legyen szó.

Júl. 14. I. Ján. 2:12—17. Ámós 3:11—4:3. Gal. 6:11—18. Az Ige hatalmasan int a vigyázásra, hogy vizsgálja meg mindenki a feléje közeledő lelket, aki tanácsolni akarja őt a lelki élet útján. Senki sem lehet jó tanácsadó, aki nem Jézus Krisztus keresztjére irányítja a tekintetünket, mint üdvözülésünk egye-
dül alapjára. Azért Pál apostollal le-
gyen mindegyikünk jelszava: »Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében.«

Júl. 15. I. Ján. 2:18—29. Zsolt. 1. I. Mózes 24:1—11. A szolgálat hűsége betöltése el nem képzelhető imád-
kozás s éppen azért az Úrra figyelő élet nélkül. Eliézer ebben sokszor megsze-
gyenit bennünket. Itt látszik, meny-
nyire elkészít az Úr mindent azok-
nak, akik Reá figyelnek és számi-
tanak az ő tanácsára. »Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek« — mond-
ja az Úr s mi mégis hány-szor indu-
lunk önmagunkban. Eppen ezért hány-
szor kell megszegeyennünk.

Júl. 16. Máté 5:20—26. Róma 6:3—11. Máté 21:28—32. Csel. 8:26—38. I. Móz. 24:15—33. E helyen egészen világosan feltárja előttünk az Úr a törvényt be-
töltésének értelmét; s azt a kéréllhe-
tetlen szigort, amivel Isten az ítélet-
kor elbírálja az ő törvényének betar-
tását. Mennyivel más a kegyelemre támaszkodó hit, aki tudja, hogy vétke-
zett Isten törvénye ellen, mert áthágta azt, de Isten megbocsátotta eme bűneit az Úr Jézus keresztján való halála érdemeért. Legyünk azért feltétlenül a kegyelem részesei s ne bizzunk a ma-
gunk érdemeiben.